

Війна свідомостей

Лариса МАРЧУК
(Львів)

Успадкований ген патріотизму

Я люблю свій Львів, пишаюся своїми земляками, які виборювали свободу на Майдані. Львівська громада і влада шанують подвиг героїв Майдану. Усі львів'яни переживають за події в країні. Всі в моєму місті – великі патріоти, малих немає. І це добре. Але мені болять те, що свої благородні, патріотичні вчинки, як яйця на Великдень, ми фарбуємо в яскраві кольори нації і складаємо у свій власний кошик вивищеності. І дивимося, чий внесок кращий, патріотичніший. Водночас забуваємо, що той істинний патріотичний дух українства передався нам у спадок від наших дідів і прадідів, які боролися проти розмаїтих окупантів у Західній Україні. І в нас тече їхня кров, пролита за нашу свободу. Ми пишаємось цим і ставимо собі в заслугу, як син, котрий народився в сім'ї героя і користується його славою, черпаючи з цього власну користь. Гординю треба відкинути назавжди, бо це те, що нас розділяє – Захід і Схід. Адже те, що коїться в душах людей, те виявляється у щоденних вчинках, над якими ми не замислюємось, однак маємо вже готові події, як наслідки наших думок і дій.

Злидарів зомбувати легко

Львовом курсують маршрутки з написом: «Гроші – Свобода – Майбутнє». Як розуміти цю формулу? Як сполучити це з авансованим нам геном патріотизму? «Коли сьогодні російський бізнес приносить мішок грошей, його миттєво перехресчують на «міжнародний», «український з іноземними інвестиціями», згадують, що один із росіян-співвласників народився на Львівщині» – написав у своєму блозі мій колега. Або ще приклад: уже сьогодні в місцеві владні структури знову приходять люди за партійною квотою і призначають нових керівників районів за принципом «свій–чужий». Ось так керівником району став 23-річний чоловік. І ніхто не зумів пояснити громаді переваги цього молодика як керівника.

А слово, як відомо, матеріальне. Як корабель назвеш, так він і попливе. І рекламний слоган «Гроші – Свобода – Майбутнє» на маршрутках у Львові сьогодні цинічно процвітає в Донецьку, Слов'янську, Луганську, Одесі – там, де за гроші, вкрадені в народ, підкуповують злидарів і нацьковують їх одне на одного. Гроші падають на благодатний ґрунт заздрощів, гордині,

вивищеності і породжують агресію. Малосвідомі тітоньки і наче мирні бабусі, які ще вчора лузали насіння на лавочці, а нині оскаженіло б'ють «бандерівців» в особі журналіста чи українського військового та криком кричать про федералізацію і децентралізацію, а приклади «несправедливої центральної влади, яка їх не чує», наводять про те, що, скажімо, в ЖЕКУ – ось через дорогу, неправильно нараховували оплату за компослуги... Або про те, що земельні наділи одержали «товстосуми», і що зарплата на приватній шахті мала, її таки слід підвищити...

А до чого тут центральна влада? Чи нема кому аналізувати події і реальний стан речей? Яких повноважень не вистачає місцевій, щоб гаряча вода була таки гарячою, а землю ділили чесно, зарплати були справедливими?

Думи наші, думи...

Напевно, багатьох в Україні здивувало, що на одному зі своїх засідань Дума РФ зажадала суду над Горбачовим за розвал СРСР. На перший погляд, інформація з нафталіном і мало дотична до сьогоденних подій в Україні. Але невдовзі в соцмережах з'явилися результати дослідження, проведеного у квітні 2014 року однією з соціологічних груп про ностальгію за СРСР в Україні.

З'ясувалося, близько третини мешканців Центру, близько половини – Сходу і Півдня та понад 60% Донбасу шкодують за Союзом. Якщо в Центрі, на Сході та Півдні протягом останнього року їх кількість зменшилася, то на Донбасі – зросла. Що старші респонденти і нижчий рівень освіти та доходу, то більше вони шкодують за СРСР. Водночас серед етнічних росіян кількість тих, хто хотів би жити в Союзі, за рік зросла з 55 до 60%, а серед етнічних українців, навпаки, зменшилася з 38% до 29%. Тож виходить, ті, хто жалкують за СРСР (а це 33 відсотки в Україні), притягли агресора на нашу землю в своїх думках. Це приклад того, як думки швидко матеріалізувалися. І нічого не застерігає, ані 17 мільйонів українців, які стали жертвами переслідувань, голодомору 1932-33-х та 1947 років, ані ГУЛАГ, ані сталінський терор, репресії, тюрми, примусове виселення до Сибіру.

Брак знань і дезінформація – це найстрашніша отруйна зброя проти людськості. Зомбовані люди готові до агресії, ненависті, кривавої бійки. Несприйняття подій на Майдані, несприйняття зміни влади, і ось вже розпачем і зневагою скористалися російські окупанти.

Свідомість великої кількості громадян була готова до приходу завойовників. І вони не забарилися. Сепаратисти-найманці та криміналітет оголосили себе владою. Пролилася кров. Інтернет-кадри про те, як жінка вибігла зі свого помешкання на вулицю в Краматорську, щоб прогнати озброєних бойовиків, здорованів у камуфляжі. «Пішли геть! Чого тут стоїте, хто вас сюди кликав? А ну, пішов звідси!» Жінка забула про страх, бо знала, що Бог завжди на боці правди, яку пізнає людина, і це їй додає сили.

На жаль, не всі такі рішучі, як та жінка в Краматорському, котра проганяла терористів, наче шолудивих псів. Деякі, навпаки, ставали самі живим щитом і дітей із собою вели. Їхнє гасло – «Гроші – Свобода – Майбутнє»?

«Я бачу їхні очі...»

«Я бачу покоління теперішньої молоді. Я бачу їхні очі, які горять свободою, почуттям гідності. В мене в молодості такого не було. Ми стихійно вибухали протестами для того, аби хоч якось упоратися з режимом. Натомість сьогодні молодь має реальні конструктивні пропозиції до влади. Майдан для мене був визначною подією. Адже саме тоді я відчув результат своєї роботи впродовж життя, коли побачив на Майдані справді сильних і розумних, а основне – вільних людей», – сказав у Львові перед учасниками Всеукраїнського Форуму Громадянських Ініціатив колишній політ'язень-дисидент, публіцист Мирослав Маринович. У серцях українців нова Україна вже постала Небесною сотнею на Майдані. Сьогодні ворожі сили намагаються посягти у свідомості найслабших громадян хаос, страх, паніку, безнадію. Один іноземець-спостерігач за цими подіями в Україні сказав: «Я тепер розумію, чому в Україні така велика віра в Бога, бо цих громадян не здатна захистити жодна державна інституція – ні медицина, ні міліція, ні прокуратура, ні суди, ні армія – усі вони не працюють на захист своїх громадян, тому простим людям залишається в усіх земних проблемах покладатися тільки на Бога». Люди сьогодні переконані, що треба формувати нові правила життя. Не з'ясовувати, хто і як прислужився Майдану, а запитати себе, що ти нині робиш для України? За новою формулою: Бог – Свобода – Україна.